

Arrest

nr. 116 814 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, is blijkens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 september 2013 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 19 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 18 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). Deze beslissing werd ingetrokken op 27 november 2013.

1.4. Op 2 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). Verzoeker werd gehoord op 5 december 2013.

1.3. Op 12 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nepalees staatsburger, afkomstig uit Taptig VDC (Village Development Committee), gelegen in Solukhumbu district (Nepal). Op 28 augustus 2006 vroeg u voor u de eerste maal asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag bracht u aan Nepal verlaten te hebben wegens problemen met de Maobadi die uw medewerking eisten ten tijde van het gewapend conflict (1996-2006). Tevens bracht u aan problemen met de politie in Nepal gekend te hebben nadat de politie in uw woning wapens en pamfletten van de Maobadi had aangetroffen. U werd door de politie beschouwd als Maobadi en ervan verdacht schuldig te zijn aan een ontvoering van een vrouw. Op 11 april 2008 besliste het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door het Commissariaat-generaal werd geoordeeld dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven, noch aan uw verklaringen aangaande uw reis van Nepal naar België. Op 3 september 2008 bevestigde de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen de door het Commissariaat-generaal d.d. 11 april 2008 genomen weigeringsbeslissing. U verbleef verder in België. Op 6 maart 2009 diende u een verzoek tot machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis van de Belgische Vreemdelingenwet in. U gebruikte daarvoor een valse Nepalese citizenship card (identiteitskaart). Op 6 september 2012 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd vastgesteld dat u illegaal op het grondgebied verbleef. U werd overgebracht naar een gesloten opvangcentrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 22 december 2012 trachtten de Belgische autoriteiten u een eerste keer te repatriëren. U weigerde. Diezelfde dag werd u per sms bedreigd door een voormalig werknemer van u, D.(...) J.(...) G.(...), die zegde een huurmoordenaar te zullen inschakelen die bij uw terugkeer naar Nepal uw neus en oren zou afsnijden. U legde ter zake klacht neer bij de Belgische politie. Op 14 januari 2013 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België. Diezelfde dag nog nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Op 15 januari 2013 werd u naar Nepal gerepatriëerd. Onmiddellijk bij aankomst in Nepal werd u door de Nepalese autoriteiten gearresteerd en diende u 1500 euro smeergeld te betalen om in vrijheid te kunnen worden gesteld. Vijf dagen na uw arrestatie kwam u vrij. U diende echter een document te ondertekenen dat u reeds op 17 januari 2013 in vrijheid werd gesteld. Er werd u gezegd dat u in Nepal niet als staatsburger geregistreerd stond. Na uw vrijlating ging u naar uw woning in Taptig. Op 20 januari 2013 ontving u thuis een brief van de Maobadi. Op 24 januari 2013 kwamen de Maobadi bij u thuis en eisten ze 4 miljoen Nepalese Rupees van u. Tevens verweten ze u in België tegen hen gewerkt te hebben. Als u het gevraagde bedrag niet zou betalen, zou u door de Maobadi vermoord worden. Voorts kon u in Nepal in het District Administration Office geen identiteitsdocumenten verkrijgen omdat u geen bewijs had dat u Nepalees was en bij de VDC evenmin omdat de registers tijdens het gewapend conflict door de Maobadi werden vernietigd. Omdat u schrik had van de Maobadi vertrok u na een twintigtal dagen van Taptig naar Kathmandu (Nepal). In Kathmandu werd u gevolgd door onbekende personen. U weet niet of deze onbekende personen Maobadi waren of werkten in opdracht van H.(...) M.(...). In februari 2013 werd u door H.(...) M.(...) in Kathmandu aangesproken over het geld dat u hem nog moest betalen en probeerde hij u samen met enkele anderen te slaan. Tijdens uw verblijf in Kathmandu wisselde u elke week van verblijfplaats, maar steeds wisten die onbekenden u te vinden en te volgen op straat. Voor uw problemen deed u in Kathmandu tevergeefs een beroep op de politie en een mensenrechtenorganisatie. De politie zegde u niet te kunnen beschermen omdat ze zelfs niet in staat zijn de leiders van Nepal te beschermen, laat staan u. De mensenrechtenorganisatie zegde u niet te kunnen helpen omdat er in Nepal geen grondwet en geen 'law and order' is. Op 2 juli 2013 verliet u per vliegtuig Nepal en reisde u naar Delhi (India), waar u een tweetal maanden bij uw vriend L.(...) T.(...) verbleef. Van L.(...) vernam u dat uw echtgenote en kinderen Taptig verlieten omdat onbekenden uw kinderen volgden. Uw gezin vertrok naar Kathmandu. Op 12 september 2013 verliet u India en reisde u in het bezit van een vals Indisch paspoort naar Frankrijk. Op 13 september 2013 kwam u in België aan, waar u op 19 september 2013 voor de derde maal asiel aanvroeg. Ten slotte brachten u en uw advocaat Ivo Flachet aan dat uw repatriëring in

januari 2013 op illegale wijze plaatsvond. Bij een terugkeer naar Nepal vreest u de Maobadi. Tevens kan u in Nepal geen identiteitsdocumenten verkrijgen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw lidkaart van NRN-Belgium; twee brieven van de Maobadi (Communist Party of Nepal-Maoist), één waarin om uw medewerking wordt gevraagd en één waarin met actie tegen u gedreigd wordt; een attest d.d. 3 februari 2013 van Taping VDC waaruit blijkt dat u noch in het geboorteregister, noch in het huwelijksregister, noch in het naamlijstboek voor verkiesdoeleinden terug te vinden bent; uw aanvraag tot bescherming gericht aan het District Administration Office (DAO) d.d. 11 maart 2013 te Kathmandu; een bewijs dat uw klacht door de DAO werd overgemaakt aan de politie voor verder onderzoek; uw vraag tot bescherming d.d. 10 april 2013 gericht aan de Human Rights Organisation (HRO) te Kathmandu; en een krantenartikel d.d. 17 september 2013 dat uw situatie in Nepal beschrijft.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden. Er werd bij uw eerste asielaanvraag op gewezen dat u uw (werkelijke) identiteit geenszins wist aan te tonen en dat de door u neergelegde documenten die uw problemen met de Maobadi en de Nepalese autoriteiten dienden te staven vals waren. In het kader van uw regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zou u dan weer gebruik gemaakt hebben van een vals identiteitsbewijs (CGVS 3e AA, p. 9). Indien uw verklaring ter zake naar waarheid mag worden geschat, moet vastgesteld worden dat u wederom de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door het voorleggen van valse documenten. Een dergelijke handelswijze is uiterst nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en strookt geenszins met het gedrag dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een asielzoeker.

Voorts kan aan uw verklaringen betreffende de door u ondernomen reis van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten geen geloof worden gehecht. U verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 5 december 2013 dat u tijdens uw reis van Delhi naar Frankrijk gebruik maakte van een (vals) Indisch paspoort. U verklaarde voorts dat u, behalve de naam/voornaam en het feit dat het paspoort een visum voor Frankrijk bevatte voor 10 dagen, geen concrete gegevens van het paspoort (geboortedatum en -plaats, type van het visum, adres) kende. U voegde daar aan toe dat tijdens de verschillende controles zowel in Delhi als in Parijs (Frankrijk) het steeds de smokkelaar was die uw reisdocumenten toonde aan de controleurs (CGVS 3e AA, p. 5-7). Deze door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Delhi naar Frankrijk is niet in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Overigens gebeuren deze controles steeds strikt individueel. Bij binnenkomst in de Schengenzone heerst bovendien de verplichting om niet EU onderdanen aan een grondige controle te onderwerpen. Voorts legde u geen enkel document neer dat uw reisweg kan staven. Voorgaande bevindingen ondermijnen de waarachtigheid van uw vluchtrelaas en zetten uw algemene geloofwaardigheid verder op wankel schreef.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog verder op de helling gezet door het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde dat u geen kinderen had. U verklaarde toen verder dat uw partner wel twee kinderen uit een eerste huwelijk had (DVZ 1e AA, vraag 13-14, 34; CGVS 1e AA, p. 2). Tijdens uw derde asielaanvraag verklaarde u echter dat u zelf twee kinderen heeft met uw partner. U zegde voorts uitdrukkelijk dat u uw dochter niet registreerde na haar geboorte omdat uw partner beviel in Kathmandu nadat u haar daarheen bracht en dat u uw zoon niet kon registreren omdat op dat moment de registers reeds verbrand waren door de Maobadi en u aldus geen registratiedocumenten van uzelf meer had. Er dient vastgesteld te worden dat de twee geboortedata die u aangaf (2056 (1999/2000) en 2061 (2004/2005)) vallen voor het tijdstip (2062 (2005/2006)) waarop de politie al uw documenten in beslag zou hebben genomen, waaruit geconcludeerd kan worden dat u ten tijde van de geboortes van uw kinderen weldegelijk nog over uw citizenship card beschikte en uw kinderen op basis daarvan kon registreren na hun geboorte (CGVS 1e AA, p. 7; DVZ 3e AA, vraag 12; CGVS 3e AA, p. 9, 13). Voorgaande vaststellingen zetten uw algemene geloofwaardigheid nog verder onder druk, temeer

daar er, zoals reeds gesteld, geen geloof kan worden gehecht aan uw tijdens uw eerste asielaanvraag aangebrachte asielmotieven.

Voorts zijn uw verklaringen na uw terugkeer naar Nepal in januari 2013 op geen enkele wijze aan identiteitsdocumenten te zijn geraakt geenszins overtuigend. Gelet op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw tijdens uw eerste asielaanvraag aangebrachte motieven, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de politie toentertijd uw documenten in brand stak (CGVS 3e AA, p. 9). In dit verband verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag daarenboven dat uw documenten in beslag werden genomen, niet dat ze in brand werden gestoken (CGVS 1e AA, p. 7). Zelfs al zou u effectief niet terug te vinden zijn in de verschillende registers van uw VDC en de DAO omdat deze werden vernietigd tijdens het gewapend conflict, zijn er in Nepal nog menige mogelijkheden om bewijsmateriaal aangaande uw Nepalees staatsburgerschap te verkrijgen. Zo kan een citizenship card verkregen worden bij de DAO door het voorleggen van de citizenship card van de vader. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw ouders en partner het Nepalees staatsburgerschap hebben (CGVS 3e AA, p. 13). Daarnaast bestaat in Nepal tevens de mogelijkheid om door middel van getuigen uw identiteit en nationaliteit te laten vaststellen. Uw verklaring dat men u bij de DAO via beide net omschreven mogelijkheden niet wilde helpen omdat er in het verleden eens een aantal Butanezen misbruik maakten van de procedure is niet overtuigend (CGVS 3e AA, p. 13). Immers, dat zou impliceren dat eenieder die in een gelijkaardige situatie als u terechtkomt (verlies van identiteitsdocumenten en vernietigde registers) niet meer in het bezit kan worden gesteld van identiteitsdocumenten en aldus alle daaraan verbonden rechten wordt ontzegd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat wanneer bij de aanvraag van een citizenship card de gevraagde documenten niet kunnen worden voorgelegd (in uw geval omdat de registers zouden zijn verbrand door de Maobadi) de bevoegde ambtenaar (secretaris van de local registrar) de plicht heeft een onderzoek te voeren in de gemeenschap. Voorts zijn ook uw verklaringen dat u evenmin op basis van uw scholingsregistraties (u deed uw SLC-examen en deed hogere studies) het bewijs kon vergaren dat u weldegelijk Nepalees bent allerminst overtuigend. Dat het Ministerie van Onderwijs u zou gezegd hebben dat zij na een bepaald aantal jaren de archieven gewoonweg verbrandt, raakt kant noch wal (CGVS 3e AA, p. 9-10). Dit zou immers betekenen dat na die bepaalde tijdspanne geen enkele Nepalese staatsburger via de staat nog het bewijs zou kunnen verkrijgen van zijn/haar studies. Verder overtuigen ook uw verklaringen aangaande uw reis van Kathmandu tot New Delhi (India) allerminst. U zou met een lidkaart van de Belgische NRN zonder problemen het vliegtuig van Nepal naar India kunnen nemen hebben. U stelde dat zonder problemen te kunnen omdat er een vrije grens is tussen Nepal en India. Echter, ondanks het bestaan van die vrije grens dient men wanneer men per vliegtuig reist steeds identiteitsdocumenten voor te leggen (CGVS 3e AA, p. 4-5). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw verklaringen geen identiteitsdocumenten te kunnen verkrijgen in Nepal, noch aan uw verklaringen als zou u met uw NRN-lidkaart van Kathmandu naar India zijn gereisd. Voorgaande bevindingen zetten uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling.

Wat betreft uw vrees voor de Maobadi moet opgemerkt worden dat u uitdrukkelijk verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 5 december 2013 dat uw problemen van 2013 gelinkt zijn aan uw problemen van 2006 en eerder. U voegde daar aan toe dat dat uitdrukkelijk te lezen valt in de neergelegde documenten van de Maobadi. Ter zake dient vooreerst opgemerkt te worden dat zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingebetwistingen oordeelden dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan de problemen die u aanhaalde in uw eerste asielaanvraag (redenen voor uw vertrek uit Nepal in 2006). Gelet op dat gegeven kan er dan ook geen waarde gehecht worden aan de door u neergelegde brieven van de Maobadi aan uw adres waarin een duidelijke link wordt gemaakt naar uw beweerde vroegere problemen. Bovendien zijn de door u neergelegde brieven van de Maobadi in persoon getekend door ene P.(...) en door ene B.(...) D.(...), waardoor zij zich uitdrukkelijk blootstellen aan vervolging door u via deze brieven te bedreigen (document 2, 3). Het is daarenboven zeer bevreemdend dat de Maobadi u zegden dat u geen klacht bij de administratie mocht neerleggen, maar zij u wel bewijsmateriaal verschaften dat u kon gebruiken indien u een klacht zou neerleggen (DVZ 3e AA, vraag 14; document 7). Tevens zeer bevreemdend is dat u bij uw aanvraag voor bescherming gericht aan de HRO wel een dreigbrief van de Maobadi van 2062 (2005/2006) zou toegevoegd hebben, maar er niets te lezen valt over een toevoeging van de dreigbrieven die u verkreeg na terugkeer naar Nepal in 2013 (document 7). De beschikbare informatie toont bovendien aan dat (valse) Nepalese documenten makkelijk (tegen betaling) kunnen worden verkregen.

Voorts verklaarde u in Nepal tevens problemen gekend te hebben met voormalige werknemers van u in België, in het bijzonder H.(...) (M.(...) B.(...)) M.(...). U verklaarde eenmalig door H.(...) M.(...) op straat in Kathmandu bedreigd te zijn. Voorts werd u in Kathmandu achtervolgd door onbekenden die mogelijks gezonden waren door uw voormalige werknemers (CGVS 3e AA, p. 11-12, 15). In uw vraag tot bescherming aan de DAO valt te lezen dat u sinds uw terugkeer naar Nepal door vrienden en aanverwanten van uw voormalige werknemers werd bedreigd en dat er werd gespioneerd in uw huis

en uw verblijfplaatsen door onbekende personen (document 5). Tijdens uw derde asielaanvraag zegde u dan weer steeds dat u die personen niet kende en dat zij mogelijks gezonden werden door uw voormalige werknemers of dat het mogelijks Maobadi waren (CGVS 3e AA, p. 15). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 7 november 2013 verklaarde u dat u in Kathmandu werd achtervolgd door onbekenden, dat u dat persoonlijk bemerkte, dat een ex-werknemer van uw restaurant in België aan iemand gevraagd had u te volgen en dat u op New Road in Kathmandu een conflict kende met H.(...) M.(...) en enkele andere mensen die u wilden slaan (DVZ 3e AA, vraag 14). U repte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, net als in uw aanvraag tot bescherming bij de DAO, met geen woord erover als zouden die onbekenden die u volgden in Kathmandu mogelijks Maobadi zijn (DVZ 3e AA, vraag 14-21; document 5). Tijdens uw gehoor d.d. 5 december 2013 stelde u, in tegenstelling tot wat te lezen valt in uw aanvraag tot bescherming bij de DAO, op geen enkel moment dat onbekenden gezonden door uw voormalige werknemers uw huis bespioneerden (CGVS 3e AA, p. 1-18). Hoe dan ook, indien uw verklaringen ter zake alsnog naar waarheid mogen worden geschat, wat gelet op bovenstaande vaststellingen uiterst twijfelachtig is, moet vastgesteld worden dat uw problemen met uw voormalige werknemers een louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (eventueel strafrechtelijk) karakter hebben. Evenmin houden laatstgenoemde problemen op zich verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Een in België ontstaan gelddispuut ligt immers aan de oorsprong van uw beweerde problemen met uw voormalige werknemers. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt voor uw problemen met uw voormalige werknemers geen beroep te kunnen doen op de Nepalese autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming. U zou in Kathmandu naar de politie zijn gestapt die u zou gezegd hebben u niet te kunnen helpen, daar zij zelfs niet in staat is de leiders van Nepal van bescherming te voorzien (CGVS 3e AA, p. 12). U legde echter geen bewijs neer van uw bij de politie ingediende klacht. Daarenboven is het bevreemdend dat de politie u van een dergelijk antwoord zou voorzien. Voorts dient opgemerkt te worden dat hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat de Nepalese politie niet in alle gevallen in hulp/bescherming voorziet, het niet zo is dat de Nepalese politie nooit actie onderneemt wanneer haar om hulp/bescherming wordt gevraagd. In uw situatie dient vastgesteld te worden dat u concreet aanwijsbare daders had, H.(...) M.(...) en kompanen, wat de repliek van de politie bij uw klacht nog meer bevreemdend maakt. Wat betreft uw aanvraag tot bescherming bij de HRO moet opgemerkt worden dat het antwoord dat u daar kreeg, met name dat de HRO u niet kon helpen omdat er geen grondwet is in Nepal, niet overtuigt (CGVS 3e AA, p. 12-13). Immers, reeds geruim 6 jaar heeft Nepal geen grondwet, wat mensenrechtenorganisaties niet belette in bepaalde gevallen weldegelijk actie te ondernemen. Zo gebeurt het dat mensenrechtenorganisaties druk zetten op de autoriteiten en politie om actie te ondernemen in bepaalde gevallen, of brengen mensenrechtenorganisaties bepaalde zaken in de media om zo de aandacht te trekken van de autoriteiten.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte bij een eventuele terugkeer naar Nepal een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat u eenmalig smeergeld betaald zou moeten hebben bij uw aankomst terug in Nepal in januari 2013 is onvoldoende ernstig om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en werpt dan ook geen ander licht op bovenstaande bevindingen. Na voornoemd feit ondernam u geen stappen om dergelijke wanpraktijk bij uw autoriteiten aan te klagen (CGVS 3e AA, p. 7-8).

Wat ten slotte de opmerking van uw advocaat Ivo Flachet betreft, die stelde dat uw repatriëring wat hem betreft gebeurde op basis van een vals/onwettig document d.d. 9 november 2012, moet opgemerkt worden dat u werd gerepatriëerd op basis van een Europese laissez-passer uitgereikt op 20 december 2012 (CGVS 3e AA, p. 8). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw NRN-Belgium lidkaart staat uw lidmaatschap voor voornoemde vereniging, niets meer. Het attest d.d. 3 februari 2013 van Taping VDC toont aan dat u niet terug te vinden bent in de verschillende registers van de VDC, maar wijzigen bovenstaande vaststelling dat u niet aantoonde geen identiteitsdocumenten te kunnen verkrijgen in Nepal niet. Wat betreft uw aanvragen tot bescherming bij de DAO en de HRO moet opgemerkt worden dat de door u neergelegde documenten enkel uw versie van de feiten bevatten en aldus geenszins als objectieve bewijsstukken kunnen worden weerhouden. Wat het krantenartikel betreft dient opgemerkt te worden dat, om bewijskrachtig te zijn, documenten een

coherent en geloofwaardig asielrelaas dienen te ondersteunen, wat in casu geenszins het geval is. De door u neergelegde brieven van de CPN-M werden in deze beslissing reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen principe van de rechten van verdediging omwille van de verkeerdelijke toepassing van de artikelen 50 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat, hoewel de initiële beslissing tot niet in overwegingname van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschorst werd, hij toch een behandeling van zijn asielaanvraag in gevangenschap onderging. Dit heeft volgens verzoeker nefaste gevolgen voor de manier waarop zijn asielaanvraag werd behandeld. Verzoeker verduidelijkt dat het verloop van een asielprocedure niet mag gestoeld zijn op illegale beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken die maken dat de asielaanvraag ten gronde in onwettelijke en onaangepaste omstandigheden wordt onderzocht. Volgens verzoeker is het feit dat in de concrete omstandigheden van huidige zaak de asielaanvraag wordt onderzocht in gevangenschap niet voorzien in de vreemdelingenwet en maakt de illegaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker en van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats ook de asielbeslissing die in gevangenschap werd onderzocht ongeldig nu deze concrete onwettelijke omstandigheden nefaste gevolgen hebben voor zijn rechten van verdediging. Verzoeker wijst erop dat aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet werd gevraagd niet over te gaan tot het nemen van een beslissing op basis van het verhoor dat doorging in het gesloten centrum en dat gemaakt heeft dat hij niet de nodige tijd kreeg om zijn dossier voor te bereiden en de nodige stukken te verzamelen. Deze omstandigheden zijn het gevolg van meerdere schendingen van de vreemdelingenwet, zoals deze werden uiteengezet in het verzoekschrift tegen het uitwijsbevel, aldus verzoeker, die vervolgens in voorliggend verzoekschrift het middel herneemt dat hij heeft ingeroepen tegen het bevel dat aan de basis ligt van zijn arrestatie en opsluiting. In dit middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 50, 51/8 en 51/10 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 73 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in dit verband dat hij op 15 januari 2013 onder begeleiding van Belgische politieagenten naar Kathmandu werd gerepatriëerd. Nadat hij in Nepal het slachtoffer werd van nieuwe daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet diende hij zijn land te ontvluchten. Verzoeker kwam op 13 september 2013 opnieuw in België aan en diende op 19 september 2013, zijnde binnen de acht werkdagen, een asielaanvraag in. Volgens verzoeker betreft het derhalve een eerste asielaanvraag en diende de Dienst Vreemdelingenzaken in toepassing van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet de asielaanvraag over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een onderzoek te gronde. Er diende conform artikel 73 van het KB een bijlage 26 – en geen bijlage 26 quinquies – te worden afgeleverd. Oordelen dat onderhavige asielaanvraag een 'volgende asielaanvraag' is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zou volgens verzoeker inhouden dat indien een asielzoeker die na een weigeringsbeslissing te hebben ontvangen naar zijn land van herkomst terugkeert, ginds opnieuw het slachtoffer wordt van daden van vervolging, vlucht en een asielaanvraag indient, er door de Belgische asielinstanties slechts een ontvankelijkheidsanalyse van de "nieuwe elementen" zou gebeuren, zonder enig onderzoek ten gronde. Het begrip "volgende asielaanvraag" slaat echter op een "meervoudige asielaanvraag", zoals blijkt uit de parlementaire werken ter voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 die een nieuw artikel 51/8 invoert. Gelet op het feit dat hij het Belgische grondgebied noodgedwongen heeft verlaten en dat derhalve vaststaat dat hij naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, waar hij opnieuw daden van vervolging heeft ondergaan, naar België is gevlucht en hier een asielaanvraag heeft ingediend, meent verzoeker dat het een eerste asielaanvraag betreft en geen "meervoudige aanvraag" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doorgestuurd in het kader van een procedure voor een "meervoudige asielaanvraag" en hiermee het Commissariaat-generaal op een fout heen heeft gezet. Verzoeker merkt echter op dat het om een gewone asielaanvraag gaat na nieuwe vervolging in het land van herkomst. Volgens verzoeker gebeurde vooralsnog geen enkel onderzoek ten gronde door het Commissariaat-generaal van de door hem ingeroepen asielmotieven en wordt aldus

artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden. Hij voegt hieraan toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 114.308 van 22 november 2013 bevestigde dat op het eerste zicht blijkt dat er sprake is van een volledig nieuwe asielaanvraag. Gelet op het feit dat zijn asielaanvraag geen meervoudige asielaanvraag betreft, besluit verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 74/6, § 1 bis, 9° van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Doordat zijn verhoor in een gesloten centrum werd afgenomen in het kader van een versnelde procedure en dat op basis van illegale beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, meent verzoeker dat zijn rechten van verdediging werden geschonden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij vervolgd is omwille van zijn behoren tot een specifieke sociale groep. Verzoeker merkt op dat in het SRB-rapport "Veiligheidssituatie in Nepal" dd. 5 april 2013 dat door het Commissariaat-generaal aan het administratieve dossier is toegevoegd, wordt ingegaan op het profiel van mensen die door de Maobadi gevisieerd worden. Verzoeker stelt te behoren tot een risicogroep, met name een 'rijke zakenman' die in België (het rijke westen) een restaurant heeft uitgebaat. Zo wordt hij toch aanzien, zelfs als dit helemaal niet overeenkomt met de realiteit. Volgens verzoeker blijkt uit het besluit van deze SRB dat de Maobadi thans te werk gaan door gewelddadige praktijken. Verzoeker is objectief niet rijk, maar wordt zo wel aanzien door de Maobadi. De vrees van verzoeker wordt nog verstrekt doordat hij ook gevolgd werd door een ex-werknemer van hem. Dit alles duwt hem nog meer in het kamp van de rijke werkgever die zijn arbeiders niet betaald heeft, aldus verzoeker, die dan ook meent dat zijn verklaringen overeenkomen met de objectieve informatie die het Commissariaat-generaal zelf bij het administratieve dossier heeft gevoegd zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoeker meent dat in het licht van de beschikbare informatie het Commissariaat-generaal nogal kort door de bocht gaat en op geen enkel moment zijn reële vrees voor vervolging onderzoekt omwille van het feit dat hij door de Maobadi wordt aanzien als een rijke zakenman.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij begin 2013 werd gerepatriëerd naar Nepal met een Europese "laissez-passer". Verzoeker meent dat uit het dossier blijkt dat er geen garantie was van de Nepalese overheden dat zij hem erkennen als onderdaan en werd om die reden een Europese "laissez-passer" gebruikt. Verzoeker vervolgt dat indien de Nepalese autoriteiten hem als een onderdaan zouden beschouwen, de Nepalese ambassade in Brussel een laissez-passer had afgeleverd teneinde de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten hem te repatriëren. Het feit dat de laissez-passer werd afgeleverd door Europa is volgens verzoeker het beste bewijs dat de Nepalese autoriteiten hem niet als een Nepalese onderdaan erkennen. Dit wordt bevestigd door de manier waarop hij in Nepal werd behandeld na zijn repatriëring. Verzoeker diende smeergeld betalen om vrij te komen en hij heeft de nodige stappen ondernomen om een nieuwe citizenship card te verkrijgen maar dit werd hem geweigerd vermits hij niet terug te vinden is in de registers. Verzoeker wijst erop dat in het eerder geciteerde SRB-rapport ook een hoofdstuk wordt gewijd aan de 'citizenship card' en 'de facto' staatlozen en hij meent dat zijn verklaringen dat hij door de Nepalese autoriteiten niet wordt erkend als een Nepalese onderdaan geloofwaardig zijn en worden gesteund door de objectieve informatie in het dossier. Verzoeker beroept zich op het feit dat hij een "réfugié sur orbite" is. Uit het geheel van het administratieve dossier, niet in het minst uit het gebruik van de Europese "laissez-passer" dient volgens verzoeker te worden afgeleid dat hij door Nepal niet als onderdaan wordt beschouwd. Hij wijst erop dat het vaste rechtspraak is dat men iemand niet kan terugsturen naar een land waarvan hij geen onderdaan is op risico van een schending van artikel 3 EVRM.

In een derde en laatste onderdeel bespreekt verzoeker een aantal redeneringen die zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Wat betreft de band van zijn huidige asielaanvraag met de vorige asielaanvragen, wijst verzoeker erop dat het arrest inzake zijn eerste asielaanvraag dateert van 2008, dus meer dan vijf jaar geleden. Verzoeker meent dat het feit dat hij in 2006 ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot zijn asielmotieven niet automatisch tot gevolg kan hebben dat zijn huidige verklaringen, zeven jaar later, ongeloofwaardig zouden zijn, integendeel. Het feit dat hij na een verplichte terugkeer naar Nepal toch terug heel zijn familie achterlaat en zijn laatste vermogen spendeert aan het opnieuw illegaal ontvluchten van zijn land moet tot nadenken stemmen, aldus verzoeker. Het Commissariaat-generaal redeneert dat iedereen die ooit gelogen heeft – wat op zich niet bewezen is – ook later de waarheid niet meer kan vertellen. Deze redenering houdt voor verzoeker een verhoging van de bewijslast in.

Wat betreft de documenten, stelt het Commissariaat-generaal volgens verzoeker meermaals in de bestreden beslissing dat de door hem neergelegde documenten vals kunnen zijn en daardoor zijn ongeloofwaardigheid zouden versterken. Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing dat beschikbare informatie aantoont dat (valse) Nepalese documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoeker in Nepal geen identiteitsdocumenten te kunnen verkrijgen. Deze redenering berust op een hypothese, met name dat aangezien documenten vervalst kunnen worden ze ook vals zijn, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat uit niets in het administratieve dossier zeer concreet blijkt dat één van de door hem voorgelegde documenten ook vals is. De beschuldiging van valsheid van de documenten berust op niet meer dan een vermoeden dat niet op feiten is gesteund behalve dat het in Nepal niet moeilijk is om documenten te vervalsen. Waar in de bestreden beslissing met betrekking tot de twee dreigbrieven wordt gesteld dat de inhoud de nodige realiteitszin ontbreekt daar de Maobadi zich immers zouden blootstellen aan vervolging door de autoriteiten door het uitdrukkelijk in naam schriftelijk uiten van doodsb bedreigingen aan het adres van verzoeker, laat verzoeker gelden dat, daargelaten of de Maobadi in Nepal effectief worden vervolgd, het gedrag van de vervolgingsagent hem niet kan worden tegengeworpen en dat hij niet instaat voor de inhoud van dreigbrieven die hem door de vervolgingsagent worden toegestuurd. Bovendien meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal zich in de plaats van de vervolgingsagent stelt wanneer ze stelt dat het gevaar voor strafrechtelijke vervolging haar ervan zou moeten weerhouden de naam van het doelwit en de doodsb bedreigingen op papier te zetten. Het is voor verzoeker niet duidelijk hoe het Commissariaat-generaal over de gebruikelijke handelswijze van de Maobadi werd ingelicht.

Betreffende de reisdocumenten en controleprocedures stelt verzoeker dat hij in België is en dat het vaststaat dat hij gerepatriëerd werd. Hij is dus teruggekomen. Verzoeker stelt de vraag waarom hij de feiten over zijn reisweg zou verzwijgen. Het is alsof het Commissariaat-generaal ontkent dat hij terug naar België gekomen is, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) dd. 12 november 2013 en een Europese laissez-passer.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) in het kader van zijn eerste asielaanvraag zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden, onder meer omdat hij zijn (werkelijke) identiteit geenszins wist aan te tonen en de door hem neergelegde documenten die zijn problemen met de Maobadi en de Nepalese autoriteiten dienden te staven vals waren en hij blijkens zijn verklaringen in het kader van zijn regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan weer gebruik zou gemaakt hebben van een vals identiteitsbewijs, handelswijze welke uiterst nefast is voor zijn algemene geloofwaardigheid en geenszins strookt met het gedrag dat redelijkerwijs mag verwacht worden van een asielzoeker, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen betreffende de door hem ondernomen reis van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten en hij geen enkel document neerlegt dat zijn reisweg kan staven, (iii) hij tijdens zijn opeenvolgende asielaanvragen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het feit of hij al dan niet kinderen had en hij ten tijde van de geboortes van zijn kinderen wel degelijk nog over zijn citizenship card beschikte en hij, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, zijn kinderen op basis daarvan kon registreren na hun geboorte, (iv) zijn verklaringen na zijn terugkeer naar Nepal in januari 2013 op geen enkele wijze aan identiteitsdocumenten te zijn geraakt geenszins overtuigend is en ook zijn verklaringen als zou hij met zijn NRN-lidkaart van Kathmandu naar India zijn gereisd allerm minst overtuigen, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) hij zijn vrees voor de Maobadi uitdrukkelijk linkt aan zijn problemen van 2006 en eerder en deze problemen in het kader van zijn eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden door zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat dan ook geen waarde kan gehecht worden aan de door hem neergelegde brieven van de Maobadi aan zijn adres waarin een duidelijke link wordt gemaakt naar zijn beweerde vroegere problemen, de brieven van de Maobadi bovendien in persoon getekend zijn door ene P. en ene B.D., waardoor zij zich uitdrukkelijk blootstellen aan vervolging door hem via deze brieven te bedreigen, het daarenboven zeer bevreemdend is dat de Maobadi hem zeggen dat hij geen klacht bij de administratie mocht neerleggen maar zij hem wel bewijsmateriaal verschaffen dat hij kon gebruiken indien hij een klacht zou neerleggen en het tevens zeer bevreemdend is dat hij bij zijn aanvraag voor bescherming gericht aan de HRO wel een dreigbrief van de Maobadi van 2005/2006 zou toegevoegd hebben maar er niets te lezen valt over de dreigbrieven die hij verkreeg na terugkeer naar Nepal in 2013, (vi) hij incoherente verklaringen heeft afgelegd over de problemen die in Nepal zou gekend

hebben met voormalige werknemers van hem in België, deze problemen hoe dan ook een louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk karakter hebben en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, hij voorts niet aannemelijk heeft gemaakt voor deze problemen met zijn voormalige werknemers geen beroep te kunnen doen op de Nepalese autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming en ook zijn bewering dat de HRO hem niet kon helpen omdat er geen grondwet is in Nepal niet overtuigt daar Nepal reeds ruim zes jaar geen grondwet heeft doch dit mensenrechtenorganisaties niet belette in bepaalde gevallen wel degelijk actie te ondernemen, (vii) het feit dat hij eenmalig smeergeld betaald zou moeten hebben bij zijn aankomst terug in Nepal in januari 2013 onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (viii) wat betreft de opmerking van zijn advocaat Ivo dat zijn repatriëring wat hem betreft gebeurde op basis van een vals/onwettig document d.d. 9 november 2012, moet opgemerkt worden dat hij werd gerepatriëerd op basis van een Europese laissez-passer uitgereikt op 20 december 2012 en (ix) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn bovenstaande beslissing te wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.5. In de mate verzoeker van oordeel is dat hij op onwettige wijze is opgesloten wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om daarover uitspraak te doen. Artikel 71 luidt namelijk als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen(...).”*.

Zo de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk een beslissing houdende “weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige asielaanvraag)” had genomen, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing na het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld door verzoeker, op 27 november 2013 werd ingetrokken (adm. doss., stuk 9), waarna een beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag) werd genomen op 2 december 2013. De thans bestreden beslissing is een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen beroep mogelijk is bij de Raad. De Raad beschikt inzake deze beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Verzoeker werd in het gesloten centrum gehoord met de bijstand van een tolk en zijn raadsman en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft een beslissing genomen, rekening houdend met de verklaringen van verzoeker, de stukken die hij heeft neergelegd en met de situatie in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Verzoeker toont op generlei concrete wijze aan op welke wijze het gehoor in een gesloten centrum zijn rechten van verdediging heeft geschonden. Hij voert weliswaar aan dat hij op deze manier niet de kans heeft gekregen om zijn dossier goed voor te bereiden en de nodige stukken te verzamelen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker diverse documenten ter staving van zijn asielaanvraag heeft voorgelegd en dat hij in voorliggend verzoekschrift niet verduidelijkt over welke documenten hij nog had kunnen beschikken indien hij niet in een gesloten centrum zou hebben verbleven. Dat verzoeker ter staving van een aantal beweringen geen documenten bijbrengt, neemt niet weg dat ook zijn verklaringen op diverse punten ongeloofwaardig, incoherent en strijdig met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie zijn, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vaststelling welke bezwaarlijk kan worden verklaard door verzoekers verblijf in een gesloten centrum op het ogenblik van zijn gehoor.

Voorts wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats beslissingen door de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen. Deze beslissingen zijn van geen enkele invloed op de aard van de beslissing die in het kader van de asielaanvraag wordt genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die betrekking heeft op de vraag of in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker voorts verwijst naar zijn kritiek gericht

tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) of het “uitwijsbevel”, benadrukt de Raad dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidige beroepsprocedure zodat de argumenten dienaangaande niet ontvankelijk zijn.

2.6. Vooreerst dient te worden bekeken in welke mate verzoeker de Nepalese nationaliteit heeft. Dit klemmt des te meer nu verzoeker geen officiële documenten neerlegt en hij in 2013 werd gerepatriëerd met een Europese laissez-passer, wat door verwerende partij niet kan worden betwist en ook niet werd onderzocht waarom dit op die manier gebeurde.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er in Nepal nog menige mogelijkheden zijn om bewijsmateriaal aangaande zijn Nepalees staatsburgerschap te verkrijgen: *“Voorts zijn uw verklaringen na uw terugkeer naar Nepal in januari 2013 op geen enkele wijze aan identiteitsdocumenten te zijn geraakt geenszins overtuigend. Gelet op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw tijdens uw eerste asielaanvraag aangebrachte motieven, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat de politie toentertijd uw documenten in brand stak (CGVS 3e AA, p. 9). In dit verband verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag daarenboven dat uw documenten in beslag werden genomen, niet dat ze in brand werden gestoken (CGVS 1e AA, p. 7). Zelfs al zou u effectief niet terug te vinden zijn in de verschillende registers van uw VDC en de DAO omdat deze werden vernietigd tijdens het gewapend conflict, zijn er in Nepal nog menige mogelijkheden om bewijsmateriaal aangaande uw Nepalees staatsburgerschap te verkrijgen. Zo kan een citizenship card verkregen worden bij de DAO door het voorleggen van de citizenship card van de vader. U verklaarde uitdrukkelijk dat uw ouders en partner het Nepalees staatsburgerschap hebben (CGVS 3e AA, p. 13). Daarnaast bestaat in Nepal tevens de mogelijkheid om door middel van getuigen uw identiteit en nationaliteit te laten vaststellen. Uw verklaring dat men u bij de DAO via beide net omschreven mogelijkheden niet wilde helpen omdat er in het verleden eens een aantal Butanezen misbruik maakten van de procedure is niet overtuigend (CGVS 3e AA, p. 13). Immers, dat zou impliceren dat eenieder die in een gelijkaardige situatie als u terecht komt (verlies van identiteitsdocumenten en vernietigde registers) niet meer in het bezit kan worden gesteld van identiteitsdocumenten en aldus alle daaraan verbonden rechten wordt ontnomen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat wanneer bij de aanvraag van een citizenship card de gevraagde documenten niet kunnen worden voorgelegd (in uw geval omdat de registers zouden zijn verbrand door de Maobadi) de bevoegde ambtenaar (secretaris van de local registrar) de plicht heeft een onderzoek te voeren in de gemeenschap. Voorts zijn ook uw verklaringen dat u evenmin op basis van uw scholingsregistraties (u deed uw SLC-examen en deed hogere studies) het bewijs kon vergaren dat u weldegelijk Nepalees bent allerminst overtuigend. Dat het Ministerie van Onderwijs u zou gezegd hebben dat zij na een bepaald aantal jaren de archieven gewoonweg verbrandt, raakt kant noch wal (CGVS 3e AA, p. 9-10). Dit zou immers betekenen dat na die bepaalde tijdsperiode geen enkele Nepalese staatsburger via de staat nog het bewijs zou kunnen verkrijgen van zijn/haar studies.”*

Dit motief is een essentieel motief dat betrekking heeft op de vraag of verzoeker al dan niet Nepalees is en in de mogelijkheid is of kan zijn om Nepalese documenten voor te leggen. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist, noch weerlegd. Het “Thematisch Ambtsbericht Documenten Nepal” (mei 2013), toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, landeninformatie, nr. 5, p. 7-8,15, 19) ondersteunt het motief van de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de Nepalese nationaliteit niet heeft, niettegenstaande de Europese laissez-passer. De Raad is op basis van de bestreden beslissing en het Ambtsbericht van oordeel dat verzoeker tevens in de mogelijkheid is om zijn identiteit aan te tonen.

2.7. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat hij vervolgd is omwille van zijn behoren tot een specifieke sociale groep als ‘rijke zakenman’ die in België (het rijke westen) een restaurant heeft uitgebaat, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker tijdens zijn verklaringen voorhoudt bedreigd te zijn geweest door de Maobadi, aan wie hij een bedrag van 4 miljoen moest betalen (gehoorverslag p. 10-12): *“uw actuele problemen met de maobadi, zijn die gelinkt aan uw vroegere problemen met de maobadi, aan de problemen waarom u in 2006 N verliet? J – Waarom denkt u dat? Omdat het in de brief staat (...)”*. Daaruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat zijn problemen in 2013 met de Maobadi verband houden met de problemen die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste asielaanvraag, namelijk dat de Maobadi zijn medewerking eisten ten tijde van het gewapend conflict (1996-2006). Verzoeker stelde bovendien dat dit uitdrukkelijk was vermeld in de neergelegde documenten van de Maobadi. De asielmotieven die verzoeker in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald werden als ongeloofwaardig beschouwd, zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker heeft derhalve naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag zijn problemen met de Maobadi en de politie niet aannemelijk gemaakt, zodat het niet geloofwaardig is dat de Maobadi in Nepal op voorhand werd ingelicht door Maobadi-leden binnen de Nepalese gemeenschap in België, zoals verzoeker het tijdens zijn verklaringen stelt (gehoor, p. 10). Verzoeker maakt dan ook zijn vrees voor vervolging door de MaoBadi niet aannemelijk.

Wat de problemen met vroegere werknemers betreft, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gesteld: *"(...) Hoe dan ook, indien uw verklaringen ter zake alsnog naar waarheid mogen worden geschat, wat gelet op bovenstaande vaststellingen uiterst twijfelachtig is, moet vastgesteld worden dat uw problemen met uw voormalige werknemers een louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (eventueel strafrechtelijk) karakter hebben. Evenmin houden laatstgenoemde problemen op zich verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Een in België ontstaan gelddispuut ligt immers aan de oorsprong van uw beweerde problemen met uw voormalige werknemers. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt voor uw problemen met uw voormalige werknemers geen beroep te kunnen doen op de Nepalese autoriteiten voor het verkrijgen van hulp en/of bescherming.(...)"*

Dat er in Nepal mensen op de hoogte waren van verzoekers repatriëring kan worden aangenomen vermits de repatriëring de pers haalde. Dat bepaalde Nepalezen de mening toegedaan zijn dat verzoeker een rijke man is omdat hij een restaurant had in België of mede-eigenaar was van een restaurant kan ook nog worden aangenomen, doch in voormeld Ambtsbericht leest de Raad dat - in de mate enig geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas waar hij stelt bedreigd en afgeperst geweest te zijn – de daling van bedreigingen en afpersingen onder meer te maken heeft met de *"hardere aanpak in dit kader door de Nepalese politie in het afgelopen jaren"* (Ambtsbericht, p. 33-34). Niettegenstaande uit de SRB, waarnaar verzoeker verwijst, blijkt dat het gerecht te kampen heeft met een grote achterstand en de politiediensten niet altijd tussenbeide komen, leest de Raad ook in de SRB dat conflicten niet helemaal onbeslecht blijven zoals wordt toegelicht (SRB, p. 36-37). In de mate verzoeker verwijst naar de SRB p. 37 en citeert dat een belangrijke NGO in Kathmandu stelt *"de politie (durft) vandaag niet op te treden tegen gewapende groeperingen"*, wijst de Raad er op dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door gewapende groeperingen wordt belaagd.

Het desgevallend behoren tot een bepaalde groep wijst er bovendien niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

De Raad concludeert dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zijn beweerde problemen met de Maobadi en met voormalige werknemers niet aannemelijk heeft kunnen maken aangezien hij op verschillende punten ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en hij evenmin aantoonde dat hij niet zou kunnen rekenen op bescherming van de Nepalese autoriteiten. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie en een herhaling van zijn eerdere verklaringen kan de geloofwaardigheid van zijn eerdere verklaringen dan ook niet herstellen.

2.8. Betreffende de reisdocumenten en controleprocedures stelt verzoeker dat hij in België is en dat het vaststaat dat hij gerepatriëerd werd. Hij is dus teruggekomen. Verzoeker stelt de vraag waarom hij de feiten over zijn reisweg zou verzwijgen. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er niet in het minst in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn reisweg te herstellen. Dat verzoeker thans terug in België is nadat hij werd gerepatriëerd wijst er inderdaad op dat hij tussen Nepal en België heeft gereisd, maar geeft geen uitsluitel over de manier waarop hij gereisd heeft. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij inzake diens vaststellingen met betrekking tot verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg tussen Nepal en België.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.10. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zijn de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven kunnen herstellen.

Verzoeker blijkt er in het verzoekschrift ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, bijvoorbeeld wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit.

Waar verzoeker kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing dat de inhoud van de twee dreigbrieven de nodige realiteitszin ontbreekt daar de Maobadi zich immers zouden blootstellen aan vervolging door de autoriteiten door het uitdrukkelijk in naam schriftelijk uiten van doodsb bedreigingen aan het adres van verzoeker, stellende dat het gedrag van de vervolgingsagent hem niet kan worden tegengeworpen en dat hij niet instaat voor de inhoud van dreigbrieven die hem door de vervolgingsagent worden toegestuurd, richt hij zich tegen een toekomstig motief en gaat hij voorbij aan het onderdeel van de motivering waar terecht wordt gesteld als volgt: *“Wat betreft uw vrees voor de Maobadi moet opgemerkt worden dat u uitdrukkelijk verklaarde tijdens uw gehoor d.d. 5 december 2013 dat uw problemen van 2013 gelinkt zijn aan uw problemen van 2006 en eerder. U voegde daar aan toe dat dat uitdrukkelijk te lezen valt in de neergelegde documenten van de Maobadi. Ter zake dient vooreerst opgemerkt te worden dat zowel het Commissariaat-generaal als de Raad voor Vreemdelinge betwistingen oordeelden dat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan de problemen die u aanhaalde in uw eerste asielaanvraag (redenen voor uw vertrek uit Nepal in 2006). Gelet op dat gegeven kan er dan ook geen waarde gehecht worden aan de door u neergelegde brieven van de Maobadi aan uw adres waarin een duidelijke link wordt gemaakt naar uw beweerde vroegere problemen.”* De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asiels relaas te herstellen. De commissaris-generaal voegt aan het voorgaande overigens terecht toe dat het zeer bevreemdend is dat verzoeker bij zijn aanvraag voor bescherming gericht aan de HRO wel een dreigbrief van de Maobadi van 2005/2006 zou toegevoegd hebben maar er niets te lezen valt over de dreigbrieven die hij verkreeg na zijn terugkeer naar Nepal in 2013.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift verder geen concreet verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asiels relaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asiels relaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze

evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.14. Waar verzoeker *in fine* vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing nietig te verklaren wegens onwettigheid van de omstandigheden waarin het onderzoek naar de vervolgingsgronden heeft plaatsgevonden, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in het bijzonder uit hetgeen uiteengezet onder punt 2.5.. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS